

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové, Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **A. S. O.**, zastoupeného JUDr. Milanem Hulíkem, advokátem se sídlem Bolzanova 1, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 1. 2007, č. j. OAM-1320/VL-20-12-2006, ve věci mezinárodní ochrany, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 12. 2008, č. j. 61 Az 2/2007 - 31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení shora označeného pravomocného rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), jímž byla podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 8. 1. 2007, č. j. OAM-1320/VL-20-12-2006. Tímto rozhodnutím nebyla stěžovateli udělena mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak

nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, na www.nssoud.cz, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Podle tohoto usnesení je přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje, v mezích přijatelnosti, v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

V dané věci stěžovatel v kasační stížnosti, resp. v jejím doplnění, namítá důvody specifikované v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., aniž by následně svá tvrzení k jednotlivým zákonným důvodům přiřadil. Námitku stěžovatele směřující do § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tak sice posoudil tento soud jako pouhý blanketní odkaz na ustanovení zákona, jenž nesplňuje po obsahové stránce požadavky kladené zákonem na plnohodnotnou kasační námitku, avšak otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozsudku se Nejvyšší správní soud přesto musel zabývat, neboť nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou natolik závažnou, že se jí soud musí zabývat *ex offio*, tedy z úřední povinnosti i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítal.

Rozsudek krajského soudu je opatřen dostatečně přesvědčivým odůvodněním v adekvátním rozsahu, z něhož je jednoznačně patrné, že se soud žalobními námitkami stěžovatele zabýval, a je zároveň zřejmé, z jakých důvodů dospěl k závěrům o nedůvodnosti jeho žaloby. Napadený rozsudek nelze považovat za nepřezkoumatelný, ať už z důvodu nedostatečného odůvodnění či jeho nesrozumitelnosti. V přezkoumávaném rozsudku Nejvyšší správní soud žádné vady shora uvedeného charakteru neshledal a ze spisového materiálu nezjistil ani „jinou vadu řízení před soudem“, jež by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Námitku směřující do nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu proto Nejvyšší správní soud odmítl jako nedůvodnou.

Ani pro námitku směřující do ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tj. pro namítanou vadu řízení spočívající v tom, že při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a soud, který ve věci rozhodoval, měl pro tuto důvodně vytýkanou vadu napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit, neshledal kasační soud v podání stěžovatele oporu. Námitka uplatněná v podobě stručného tvrzení, navíc formulovaného pouze velmi obecně a neurčitě, a to tvrzení, že podklady shromážděné správním orgánem v průběhu správního řízení obsahují informace svědčící ku prospěchu stěžovatele, přičemž tyto informace nebyly dle názoru stěžovatele správním orgánem zohledněny, se bez dalšího, tedy bez další konkrétní argumentace uplatněné na podporu tohoto tvrzení, nejeví jako dostatečně přesvědčivá. Z tohoto úhlu pohledu neobstojí ani ničím nepodložený názor, resp. přesvědčení stěžovatele, že *„během řízení prokázal, že opustil svou zemi z důvodu obavy o svůj život ze strany osob najatých stranami podporujícími jiného kandidáta na úřad guvernéra státu Lagos, než byl pan W.“* a že *„ohrožení života, kterému čelil, není v moci státních orgánů Nigérie potírat, proto stěžovatel hledal jiné řešení, aby nedošlo k jeho usmrcení či zranění, a proto zemi původu opustil“*.

Ke shora nastíněné problematice, tj. právní otázce týkající se obav z pronásledování ze strany soukromých osob, Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, že obava z vyhrožování soukromých osob není azylově relevantním důvodem ve smyslu § 12 zákona o azylu, k této otázce se tedy již v minulosti jednoznačně vyjádřil, a svůj právní názor v této věci ve svých rozhodnutích podrobně odůvodnil (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003 - 49, nebo rozsudek ze dne 24. 2. 2005, č. j. 8 Azs 13/2005 - 41, obě rozhodnutí dostupná na www.nssoud.cz), neboť se jedná zcela jednoznačně o jednání jednotlivců, které nelze přičítat k odpovědnosti státu. Taktéž lze poukázat i na rozsudek ze dne 29. 11. 2006, č. j. 4 Azs 34/2006 - 75, či na rozsudek ze dne 19. 6. 2006, č. j. 5 Azs 300/2005 - 42, taktéž na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud k tomu již jen na okraj podotýká, že správní orgán v žalobou napadeném rozhodnutí zdůraznil, že sám stěžovatel v žádosti o udělení mezinárodní ochrany i v pohovoru uskutečněném v průběhu správního řízení uvedl, že nikdy neměl žádné problémy se státní mocí, resp. státními orgány Nigérie, a ani s žádnou politickou stranou, ale jen s osobami, které si podle jeho názoru najali přívrženci této politické strany.

Také otázky související s mírou aprobace jednání soukromých osob státními orgány v zemi původu žadatelů o mezinárodní ochranu již kasační soud v minulosti řešil (viz např. rozsudek ze dne 19. 10. 2005, č. j. 3 Azs 428/2004 - 83, www.nssoud.cz). Ve své judikatuře řešil i otázku nutnosti pokusit se efektivně využít všech reálně dostupných prostředků k dosažení ochrany svých práv u státních orgánů země původu žadatelů o mezinárodní ochranu, a to např. v rozsudku ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004 - 41, nebo v rozsudku ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003 - 51, www.nssoud.cz. Tato judikatura dopadá i na

případ stěžovatele, který těchto prostředků nevyužil a na příslušné kompetentní orgány státu se neobrátil. Správní orgán, který při posuzování případu stěžovatele vycházel i ze zpráv o zemi původu stěžovatele, přitom v odůvodnění rozhodnutí konstatoval, že z těchto zpráv (konkrétně např. Zpráva IRIN, Úřad OSN pro koordinaci humanitárních záležitostí z 28.7.2006, která je součástí spisového materiálu) vyplynulo, že situaci, která nastala po zavraždění kandidáta strany PDP na post guvernéra státu Lagos (na niž stěžovatel v řízení poukazyval a se kterou spojoval svá tvrzení o důvodech odchodu ze své země), státní orgány řešily na nejnižší i nejvyšší úrovni, přijaly určitá opatření a zahájily vyšetřování. Správní orgán proto ve svém rozhodnutí učinil závěr, že nigerijské úřady podobné jednání, jako jsou nájemné a politické vraždy, nechtějí netolerovat a snaží se ho naopak vyšetřit a viníky potrestat.

Nejvyšší správní soud se ve své dosavadní judikatuře věnoval i otázce důkazního břemene a povinnosti tvrzení ze strany žadatele o udělení mezinárodní ochrany, podrobnou argumentací na toto téma opatřil tento soud např. odůvodnění rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, publikovaného ve Sbírce NSS pod č. 1749/2009, na www.nssoud.cz. Nejen z tohoto rozsudku, ale i z předcházející judikatury Nejvyššího správního soudu k této otázce (která je konstantní a konzistentní), plyne, že vzhledem ke specifčnosti řízení o udělení mezinárodní ochrany hraje v tomto řízení klíčovou roli pohovor s žadatelem o udělení mezinárodní ochrany a věrohodnost jeho tvrzení. V případě stěžovatele však správní orgán poukázal i na některé rozpory v jeho výpovědi, které jeho tvrzení jako celek znevěrohodnily.

Správní orgán (a poté i krajský soud) se zabýval také otázkou, zda stěžovatel splňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Nejvyšší správní soud v této souvislosti závěrem konstatuje, že ze spisu ověřil skutečnost, že stěžovatel v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany neuváděl žádné relevantní důvody, pro něž by mu bylo možno udělit kteroukoli z forem mezinárodní ochrany ve smyslu § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu.

Ze shora uvedeného vyplývá, že ustálená a jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal žádný důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Proto ji posoudil ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. jako nepřijatelnou a odmítl ji.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 16. července 2009

JUDr. Radan Malík
předseda senátu